

Düş Gezgini

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 09 Haziran 2015

Anı yakalamakla mükellef olduğumu sansam da marazi korkulara yenik düşmek aslında tüm çekincelerimin alt yapısını oluşturan.

Temelin kuvvetli olması önem arz ediyor mu, desem ne cevap verirsiniz?

İnanın ki sormak bile külfet zira bırakın cevaptaki doğruluk payını yanıtlayacak bir Allah'ın kuluna rast gelmiyorum.

Ne kadar kurcalasam o kadar depreşiyor çekincelerim hatta boyumu aştı sığdıramadıklarım gönül odama. Her şeyde bir kusur aramak ne de olsa vazgeçilmezi çoğunun. Durağan seyrine inat hayatın dalgalar azgın ve çok tehlikeli.

Günlerden bir gün, demek fazlasıyla sancılı. Neden acaba o gün bu gün değil ki? Sürekli tehir etmek en can sıkıcı olanı belki de yanmaması için canımın kendimi buna koşullandırıyorum.

Neresinden başlasam da temizlense ayrık otları.

Neye el atsam ürkek bir tavşan misali can havliyle kavuşuyorum yakın bildiğim bir gölgeye hele ki kendi gölgemse bu sefer gölgemden kaçıyorum.

Derin mi derin bir bıkkınlık şekillendiren ki ömrü hayatımdan usanmış iken takatimden de oldum.

İsmi bile olmayan ne çok insan döneniyor alıcı kuşlar gibi.

Bazen ölüm meleğine rast geliyorum düşlerimde:”Hadî” diyorum,”daha gelmedi mi zamanı?”

”Git başımdan. Daha erken vakit” deyip o bile geçiştiriyor.

Cezalandırılmak düşen payıma bu da yetmezmiş gibi en büyük cezayı yine kendim veriyorum. Kimse su dökemez elime bu konuda. Bilemezsiniz...

Halis munis miyim yoksa bir o kadar öfkeli ve bedbin?

Cevabını aradığım bile meçhul hayallerim gibi meçhul her şey ve herkes ve ben hepten karışmışım meçhullere.

Rol model olmak ne güzel ne var ki eşleştiğim kimse yok. Tüm derdim kendimle: Kendimi onamak belki de bir o kadar öykünmek en iyiye şahsımın el attığı ne olursa. Sanırım beni genç ve diri tutan tam da bu nokta.

Keşkeler'den mütevellit bir ömür bir ucu belki'ye çıkan bir ucu müphem. Ne var ki bunda, demeyi çok isterdim ve bir o kadar durağan bir ömür gelin görün ki içim kıpır kıpır. Gün değil ki yeni olan tam tersine her saat başı ayrı bir ben'e gebe. Dakikam dakikaya uymazken kestiremiyorum değil bir gün, bir saat sonrasını. Derken duyduğum pişmanlık bir dakika evvelinden uzanan.

Kımıltısı bile yeter zamanın devinirken yakalanmaz bir hızla. Ve kemirirken ruhumu muhalif düşüngeçler ve kaygılar. Harici ne varsa yetmezmiş gibi benlik katsayımın getirdiği o ağırlık bir o kadar hacimsiz ve şekilsiz.

Bazen bir düş gezgini bazen bir düş bezgini bazense kocaman bir boşluk sığamazken yere göğe...

Sevmelerin en güzeli belki de uzaktan meftun olmak hayaline ne varsa şekillendirdiğiniz ruhunuzda ki bir o kadar yorgun ve bıkkın sevmelerden.

Gitmekse en uzağına kaçmak yine de yakalanmak görünmez olduğunuza kani olmuşken.

Ulaşılmaz.

Korkak.

Ürkek.

Hatta dokunulmaz.

Dokunmak bir hayale ve bir hayalden ibaret olmak ve avunmak hayallerle yudumlarken sevgiyi ve ürkek düşlerin tedirginliğinde kaçmak yeniden ve biteviye merkezine oturtamazken pergel ve sadece el yordamıyla çizmek alabildiğine yamuk ve savruk tıpkı ben gibi sayısız ben'den mütevellit.